

Alba

Un relat de: [Llorenç Garcia](#)

Ella ansiejava un fill que colmàs l'amor que la unia a la seua parella. Volia que del seu reducte d'amor nasqués un brancam que perpetuàs aquell oasi de felicitat enmig d'una nit no molt comprensiva. Però la intuïció tan poderosa d'Estela li deia que aquesta seria el moment idoni per gestar el fruit que allotjaria al ventre durant nou mesos.

Es deixà acaronar pels herculis membres de Manel. Mentre sentia l'espasa unflada de luxúria fényer-se a través de les entranyes, ella mirava adelitada les estrelles amb la perspectiva que un nou estel començàs a fulgir a mode de guiny profètic. Panteixava més d'anhel que de plaer perquè sentia que a la fi s'incubaba dins d'ella allò que tanto delirava. En acabar, Manel caigué damunt d'ella com un pes mort. Estela s'apressà a esmunyir-se sota aquell cos pesant que ja roncava com un desaforat. Amb prou feines reisqué en la maniobra de lliurar-se d'aquella mole tan feixuga. Es vestí corrents perquè sabia que Lluna l'aguardava al carrer tal com havien acordat. -Lluna, Lluna. -Un pressentiment molt punxegut se m'ha clavat molt endins. Aquesta nit el nostre desig començarà a materialitzar-se.-digué llançant-li dels ulls una espurna de l'estel que havia vist nàixer.

Lluna i Estel no se sentien heroïnes, ni volien desafiar la societat ni la Natura, sinó que seguien les passes que aquesta darrera els havia marcat. Sols deixaren que l'amor evolucionàs amb la mateixa espontaneïtat que havia sorgit. I fruit de tot açò, un matí de primavera, nasqué una filla: Alba.